

Život u dokumentu

● »Vera i Eržika«, tv film Želimira Žilnika, Studio Novi Sad

Očigledno kod nas još uvijek nisu dovoljno jasno razgraničeni pojmovi između tv drame, dokumentarne tv drame, tv filma i tv dokumentarca. TV-dokumentarni film »Vera i Eržika« tako se našao u dramskom ponedjeljku pod nazivom dokumentarna tv drama. Međutim, kao dokumentarnu tv dramu poznajemo realizacije sasvim drugačijeg tipa, drame koje su napisane kao literarni rad ali po povijesnim događajima, u kojima glumci interpretiraju likove povijesnih ličnosti. U slučaju realizacije Želimira Žilnika »Vera i Eržika« o tome se zaista ne radi. Radi se očigledno o dokumentarnom filmu u kojemu je autor na vješt način, i to vrlo vješt, navodio svoje dvije glavne junakinje da pričaju o svom životu i svojim životnim problemima. Te dvije radnice, koje se bora za priznavanja svog radnog staža što su ostvarile prije 15. godine života, ne glume, bilo bi glupo to reći, jer kad bi glumile to bi bez sumnje bilo loše! One jednostavno pred kamerama razgovaraju među sobom ili sa drugim radnicama, s mužem, s liječnicama, s pravnicima, s rukovodiocima. I upravo je nevjerojatno kako svi ti razgovori teku prirodno i neusiljeno, kao da su snimani skrivenom kamerom! Ne znam kako je Žilnik to radio, ali da je on to više nego dobro uradio, nema nikakve sumnje. Tek – ovo nije dokumentarna tv drama, to je tv dokumentarni film, jedno svjedočanstvo o ljudima i sudbinama, o ženama koje su stigle do kraja svog radnog vijeka i ostale i dalje vitalne, optimistične, vedre...

Priča je to o radničkoj klasi izvađena iz originalnog ambijenta, s najiskrenijim junakinjama koje su se mogle naći, pa koliko odajem priznanje Žilniku za njegov više nego dobar način na koji je tu priču dokumentarno snimio i dao, toliko odajem priznanje i njima dvjema, Verici Miladinović i Eržebet Jakob, koje su tako neposredno i bez ikakvih kompleksa pred prisustvom kamere, pričale o sebi. Zapažena je, na primjer, ona scena u kojoj Eržebet razgovara sa svojom majkom i svojom kćerkom, gdje su pred nama tri generacije iz jedne obitelji. Kako je taj razgovor bio neposredan i istinit! Kako je Žilnik izvanredno znao uravnotežiti sentimentalni naboj te scene s dokumentom u samom njihovom kazivanju. U svakom slučaju odličan prilog Studija Novi Sad, ali nikako ne dokumentarna tv drama!

Film je vrlo dobro snimio Arpad Nemet, a Žilnik je svakako u svemu tome još jednom dokazao svoj izuzetak žurnalistički i dokumentaristički nerv.

MIRA BOGLIĆ